

NOVINKY

4

červen
2016

ZPRAVODAJ SO
ročník 2

*

Web sponzoruje V. Obadálek-Bohr.

www.so-novinky.obadalek.cz

JEDNOU SKAUTEM - NAVŽDY SKAUTEM

Čtvrté elektronické číslo, web již v řádném provozu.

OBČASNÍK

Královéhradecká junácká kapela

Tato „duchem mladá“ oldskautská kapela hrála za všeobecného obdivu i k hudebnímu požitku během 4. Národního oldskautského jamboree, konaného v podkrkonošském Miletíně ve dnech 3. až 5. června 2016.

OBSAH

ODDÍLOVÉ / DRUŽINOVÉ ZPRÁVY

Zprávy severočeské družiny SO stále vycházejí ...
Br. Grizzly referuje o květnové schůzce pražské družiny SO.

INFORMAČNÍ ZDROJE

Ses. Lída referuje o historii i současnosti mezinárodní akce INTERCAMP.

ZAJÍMAVÉ ZPRÁVY

Odkazy na fotografie ze 4. NOSJ.
Rekonstrukce mohyly na Ivančeně.
Digitalizované časopisy JUNÁK.

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

Devadesátník Miloš Blažek – Merkur.
Vzpomínky na zesnulé ...

INFORMACE PŘED UZÁVĚRKOU

„Čekateli na věk sta let“ br. Eduardu Markovi vychází kniha vzpomínek.

O TOMTO LÉTĚ ...

Protože se značná část původní **skautské Mohyly na Ivančeně** zřítla, vyhlásil moravskoslezský Junák výběrové řízení, jehož vítězný projekt se realizuje dobrovolnou prací; další brigáda proběhla v sobotu 3. 6. 2016, ale dost práce zbývá ...

Obrázek vlevo je výsek z vítězného projektu, podle kterého rekonstrukce probíhá.

Za zmínku stojí i fakt, že prostor mohyly je již v majetku Junáka.

ODDÍLOVÉ / DRUŽINOVÉ ZPRÁVY

Z „kolovadla“ rádi uveřejňujeme kopii (i když není příliš povedená):

SVOJSÍKŮV ODDÍL - SEVEROČESKÁ DRUŽINA

Rádcoviny

A.B. SVOJSÍK
1870-1900

másc
sa zanie

č. 67 KVĚTEN 2016

47. DRUŽINOVÁ SCHŮZKA

se konala 20. dubna 2016 v Mladé Boleslavi za účasti 15 členů družiny. Většina nepřítomných byla omluvena. lze předpokládat, že jen mimořádné okolnosti způsobily dočasné přerušování spojení. Rádcoviny jsou posílány všem.

SAHÁJENÍ

PERSONALIE

JUBILANTI

v 10 hodin Junáckou hymnou. Vzpomínka: Naše řady letos opustil bratr Bora v o ř e c h ze Slaného a bratr František S p é v á š e k - Pipl z Děčína. Nezapomínáme!

23. června Vilda H a u p t z Č. Lípy 80
6. července Svžen V e s e l y z Kryn 85
22. srpna Ant. W i e n e r Máo 79
z Jablonce

PROTIČKA VÝSTAV

Muzeum Mladoboleslavská,
Okresní rada Junáka
a Klub skautských sběratelů

Vás zvou na výstavu

SKAUTING PRO ŽIVOT ... 100 LET JUNÁKA MLADÁ BOLESLAV

Otevřeno od 24. února do 24. dubna 2016
denně, mimo pondělí od 9:00 - 12:00 a 13:00 - 16:00 hod.

uspořádané ke stému výročí mladoboleslavského skautingu. A bylo věru co prohlížet: historické fotografie, písemnosti, doklady o činnosti, vlajky všech družů, známé i neznámé odznaky, ačivější i současné krojování. Dobrá věc se pečarila, všem patří pochvala a uznání. K výročí byl vydán příležitostný odznak, který lze objednat u sestry Marušky Rypáckové bratru za 50 Kč. Pa nas také seznámila - ústne i písemně - kronikami - s minulostí i současností zřejšího suchozemského i vodáckého skautingu. mají střechu nad hlavou, lede v loděnici a daří se jim dobře.

POKLADNA

Sestra Šipka-Hippmannová ohlašuje, že čnes bylo vybráno do družinového pokladu celkem 3 700 Kč. v pokladně máme 9 605 Kč.

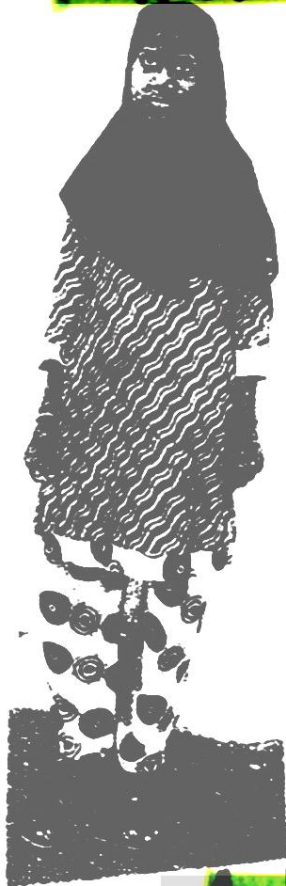
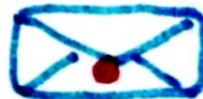
PS Adresa pro objednávky odznaků:
Marie Rypácková Nová 198 293 01 Mladá Boleslav - e-mail: mrypackova@seznam.cz

DISKUZE

k návrhu Řádu Svojsíkova oddílu. Členové družiny se vyjadřovali ústně i písemně k struktuře Svojsíkova oddílu, přijímání členů, k jejich právům a povinnostem. Výsledek byl předán oddílové radě.

PŘÍŠLO NÁM PSANÍ

o naší indické adoptivní dceři Nasreen Begum. Narodila se 3/6 2000, navštěvuje 3. třídu školy v Bicararu. Její vysvědčení se podstatně liší od českých. Prospěch je hodnocen písmeny A, B. Nejvíce ji baví přírodověda, chce se stát inženýrkou.

Milí, zdraví vás vaše dcera Nasreen Begum. Vede se mi dobře. Členům mé rodiny se daří dobře. Bratři a sestra chodí pravidelně do školy. můj otec pracuje za denní mzdu. Mí učitelé vyučují velmi dobře. Starají se o všechny děti. Uslavili jsme den učitelů, Den dětí, vyčistili jsme celé město a všechny školní pozemky. Zůstávám stále věčná za vaši šlechetnou péčeru pro má studia.

vaše milující dcera Nasreen Begum

Za nás jí odpověděla vůdkyně SO setra Hanka Bouzková:

"Milá Nasreen, děkujeme za Tvůj dopis. Jsme velice pyšní na Tebe a Tvé školní výsledky. Nás je skoro 400 už starších lidí, některým z nás se vede dobře, jiným méně. Všichni čteme dopisy od Tebe, překládám jim je do češtiny - a sledujeme, jak si vedeš. Rádi bychom se dozvěděli více o Tvé zemi. Slavíme Vánoce a Velikonoce. Já bydlím v Praze, hlavní město naší republiky. Má asi 1 000 000 obyvatel, je to největší město v naší zemi. Počasí se tu mění podle ročních období. V zimě je obvykle chladno s mrazy a sněhem. Jaro je krásné, protože kvete květiny a stromy. Léto je horké se spoustou sluníčka, podzim s padajícím listím a překrásnými barvami. Mohu slíbit, že Tě budeme na studiích podporovat. Staraj se o sebe a buď v pořádku."

ACTUALITY

Věčínští oldskauti odhalí v Jiříkově 30. dubna pamětní desku tamnímu praskautovi Ferdinandu S c h l o u v i -Murzinevi, spisovateli, archeologovi a cestovateli.

Oldskautské jamboree bude v Miletíně ve dnech 3.-5.VI. 2016.

Bratr Jezevec přinesl pro br. Balů významné Stříbrné syrinx. Pro jeho absenci nemohlo být předáno.

K dnešnímu dni máme registrováno 55 533 skautů. Liberecký kraj 2 412, Ústecký 1 820, Středočeský 7 435. Nejvíce skautů má kraj Jihomoravský 7 744. Svojsíkův oddíl má 381 členů. Oddílová schůze bude 17/9 2016.

SPĚVÁNÍ

jsou stálou součástí programu našich schůzek. Bratr E m a n Tuma se přimlouvá za vzkříšení starých skautských zpěvů.

SKONČENÍ

Stalo se po 13. hodině s vynádkou na další račestná setkání.

Bj *Bivoj*

Sir + Bivoj

Je jistě potěšitelné, že Severočeská družina SO neustává ve své publikační činnosti – přeje jí vytrvalost a sobě zajímavé čtení ... /Kamzík/

Bílá Hora a Pražská družina SO

Intercamp dříve a dnes

na Intercampu v Jaroměři
se starostou Junáka

Žádný mysteriozní listopadový střet, ale tradiční květnové setkání v příjemném prostředí klubovny Karličky Lebedové – sešlo se nás docela dost včetně Lídy Bělovské, která přikvačila z Mohuče a zavítala poté i na 49. Intercamp v Josefově-Jaroměři, kde se sešlo přes 3 tisíce skautek a skautů. Lída

také přispěla na naše stránky fundovaným a plně informativním článkem o Intercampu a jeho historii. Obrázek výše: „poutač“ - celé znění vyprávění ab initio (od začátku) – viz:

<http://www.so-novinky.obadalek.cz/wp-content/uploads/2016/05/Intercamp-jak-jsme-se-k-nemu-dostali.pdf> .

Naše setkání jsme tradičně zahájili junáckou hymnou, původně na program měla být prezentace vzácného dokumentu – z vodácké lesní školy z r. 1969, který na flešce přinesl TaoTe – Jiří Zámečník. K tomu však je třeba počítač a projektor, což jsme postrádali resp. to nikdo nezajistil. Dodatečně jsme zjistili, že klubovna je i pro tyto případy vybavena, ale technika byla pečlivě uzavřena a nikdo kompetentní neměl klíč. Příště snad budeme chytřejší.

Nicméně Tao Te mi poskytl cenné obrázky z oné flešky: byla to IV. Lesní škola vodních skautů a skautek v Jaroslavicích na Vltavě nad soutokem Vltavy a Lužnice v r. 1969. Hoši měli tábor na pravém břehu, děvčata na levém břehu řeky (v pozadí v pravém horním rohu). Vůdcem lesní školy byl br. Bimbo (JUC. Štok), Přístavný a zástupce, programový

vedoucí br. Jack (Ing. Hájek, později Hlavní kapitán vodních skautů a též nakonec náčelník Junáka), Přístavný – hospodář a pokladník br. Tao Te (MUDr. J. Zámečník), který byl též hlavním a jediným kuchařem, on je autorem fotek. Vůdkyní dívčího tábora a školy byla ses. Vlasta Páleníková (Hlavní kapitánka vodních skautek a též členka Náčelnictva Junáka). Tao Te nám to bude muset někdy příště patřičně okomentovat.

Posezení se tudíž neslo v mírně řečeném stylu „hala bala“. Dozvěděli jsme se od Hanky, že následující den bude hrob bratra Jumba - Jarmila Burghausera osazen obnoveným novým emblémem (původní dílo br. Pluta, Vladimíra Pechara), který by neměl lákat zloděje. Br. Derviš po nemalém úsilí a ve spolupráci s hřbitovní správou na Olšanech našel dodatečně Jumbův hrob a pořídil snímky. V debatě jsme se pokoušeli objasnit postavení a existenci dospělých v organizaci, jejich uplatnění a úlohu v intencích předšňemovní diskuse VSJ 2017. Jistě to bude předmětem obšírnějších debat v následujících setkáních, byť pro mnohé z nás díky stáří se šíře možností rapidně zužuje. Domnívám se však, že naše zkušenosti mohou být velkou a cennou silou, pokud bude zájem je akceptovat. Protože jsem před nějakou dobou obdržel od br. Jiřího Čejky – Péguyho e-mailem jeho rozsáhlé pojednání Pavel Krivský a jeho Kruh, pro a proti (je to 44 stran textu), jež bylo prezentováno též na našich webových stránkách a jež jsem pečlivě prostudoval, byl jsem zvědav, co k tomu ostatní, sestry a bratři. Žel, tak nějak to ušlo pozornosti. Musím podotknout, že Péguyho zpracování je vskutku komplexní a ve snaze po maximální objektivitě – viz:

http://www.so-novinky.obadalek.cz/wp-content/uploads/2016/03/Pavel_Krivsky_a_jeho_KRUH_pro_a_proti_2.pdf .

Debata k tématu byla nutně ubohým torzem, úhel pohledu dle Kaye, tlumočený Minewakanem, je dle mého názoru silně zúžený. Nakonec se ozval Míla Moravec, který jako člen Kruhu činnost této komunity či skupiny jednoznačně obhajoval a nedivím se mu. Já sám znám několik „Kruháků“ a jsou to pro mne lidé zdatní morálně, intelektuálně, charaktery. Skauting jako filosofická kategorie je žádaným tématem zejména pro současnost, jak svědčí i řada článků např. ve Skautském světě, ale i jinde. Třeba o tom ještě někdy dáme slovo. Oznámil jsem rovněž osazenstvu, že 17. května mám v Měšťanské besedě v Jungmannově ulici 17 (vysoká škola CEVRO) v 17. hodin pro Demokratický klub (www.demokratickyklub.cz) přednášku Skauting – světové demokratické hnutí a Vojenské tábory nucených prací PTP, pokud by měl někdo zájem, bude vítán */. Bělohorskou schůzku, tradičně dotovanou něčím na zub díky našim sestrám, zejména sestry Lin, jsme ukončili druhou slokou junácké hymny a vydali se za hezkého počasí k domovům.

Zapsal Grizzly – Boža Strauch,

Foto: Tao TE – Jiří Zámečník
Derviš – Petr Jeschke

*/ Zmiňovaná moje přednáška, kterou jsem ve výše uvedeném dni prezentoval pro nás, skauty, v památných místech Měšťanské besedy, a doprovodil mnoha obrázky a materiály, byla velmi příznivě akceptována; ze skautů byla přítomná mně známá ses. Dana Seidlová a pak se mi hlásil jeden skaut, který byl dle jeho informací vězněn s Pavlem Holým a Jiřím

Navrátilém. Bohužel se mi nepředstavil. Do jaké míry bylo ostatní auditorium skautské, neumím posoudit. Poznámka editora článku resp. Webu SO - na internetu je možné najít tato slova: ... je znakem velkých duchů, že si znovu a znovu dokáží klást otázku: "Jdu správným směrem, nemýlím se, nejsem v zajetí zjednodušených představ?" Právě z pochyb dokázal Pavel Křivský vytěžit nové myšlenky a inspirovat jimi své blízké. (str. 112) ... V katedrále sv. Pavla v Londýně, uprostřed nádhery barokních náhrobků, hlásajících velkými slovy dávno zašlou slávu zemřelých, najdete prostou desku, pod kterou je pohřben stavitel chrámu. A na té desce je prostý nápis: "Zde leží Sir Christopher Wren. Chceš-li vidět pomník, rozhlédni se kolem." Chcete vidět pomník Pavla Křivského? Nehleďte jej ve slovech náhrobku, hleďte ho ve svých srdcích - tam jej najdete pevnější kovu. Hleďte ho v kráse lidských vztahů, které se vytvářely u ohňů a za nočních vigilií - a hleďte ho ve vlastní práci i ve vlastních dětech." (Z nekrologu proneseného Václavem Břicháčkem nad rakví Pavla Křivského dne 22.12.1989, uvedeno v: Pavel Křivský: Ars bene vivendi, Praha 1992 /Soukromý tisk - podle záznamů členů a členek "Kruhu"/, str.113).

(Kamzík)

Informační zdroje

INTERCAMP

Podle mých informací vzniklo skautské setkávání s názvem **INTERCAMP** před 49 lety tak, že se sešel Fred Wurm (čínovník DPSG */), Piet Deckers (čínovník z Holandska) a anglický čínovník (britské armády, která spoluobsazovala poválečné Německo a měla zde rodiny s dětmi jako všechny armády, které tehdy byly v Německu); dohodli se, že pro své skautíky udělají na Svatodušní svátky třídní setkání. Byl to veliký úspěch. V příštích letech se přidávaly další oddíly obsazujících armád, až (v našich časech v 70tých letech) bývalo už 2000 dětí a odpovídající service-team jednotlivých oddílů. Každým rokem byla hostitelem jiná armáda, jiná národnost, která dávala k dispozici dost velké místo konání a program. Armády měly dost prostoru a materiálu k zapůjčení - polní kuchyně apod.

Dr. Jiří Kolominský, který byl zakladatelem čs. exilového skautingu v Německu, vyjednal výhodné podmínky registrace našich oddílů registrovaných u DPSG a v rámci jejich kontingentu i naši účast na Jamboree a Intercampech, kterých jsme se s našimi oddíly od r. 1974 zúčastňovali.

V r. 1990 pozval náš oddíl Velená Fanderlika český oddíl „Ze-Hne-De-Ka“ z Prahy na Intercamp do Belgie. V roce 1994 pořádal Junák první Intercamp na Sycheráku u Boru u Tachova, v roce 2004 tamtéž, tentokrát s mladým týmem Lukáše Šlehofera – Šlehyho, který vedl také letošní Intercamp. Druhý český Intercamp byl pohádkový, Šlehy vystupoval v roli krále, konaly se tam šermířské souboje a i jinak byl program velmi bohatý, protože se podařilo sehnat sponzory na různé aktivity. K dispozici byl také rybník Sycherák, kde se konaly vodní hry.

My jsme jezdili na Intercamp s dětmi až do roku 1992, kdy náš exilový oddíl skončil činnost. Pak jsme s mým manželem, skautskou přezdívkou Obé, jezdili jako členové service-teamu až do roku 2011 - tehdy se nám stan rozbil a pak jsme začali bojovat s různými chorobami a Intercamp jsme vzdali. Hlavní webová stránka (s informacemi hlavně německy a anglicky - <http://www.intercamp.info/de/aktuelles/>).

Až teď nás pozval Šlehy, že je Intercamp v Čechách a že by nás tam rád měl. Také Kurt Arens, šéf Komité Intercampu, nás zval a Šlehy nám sehnal penzion a jídlo v rámci service-teamu; žádnou práci nám nepřidělili – až jsem se trochu styděla, ale bohužel se mi špatně chodilo a tak i to samotné chození po tábořišti bylo pro mne dost namáhavé a jen díky Obému jsem to zvládla. Hostiteli letošního Intercampu, který se konal 13. -16. května v Josefově u Jaroměře, byli čeští skauti (<http://www.intercamp2016.cz/>) - šéfem a nejvyšší autoritou byl opět Lukáš Šlehofer – Šlehy. Na tento Intercamp tedy pozval Šlehy také Obého a mne jako ocenění za dlouholetou účast na Intercampech a s vděčností za to, že poté, co jsme v roce 1990 pozvali

české skautky a skauty na toto mezinárodní setkání, patří Junák mezi organizace, které se Intercampu zúčastňují a rovněž tato setkání organizují.

Letos byl Intercamp navštíven více než 3000 účastníky z 13 zemí (a skoro 500 členy service-teamu) obzvláště veliký, ale mladý Šlehyho team zvládl organizaci výborně. Všechny soutěže v rámci „Onsite Activities“ resp. „Plazza aktivit“ a během devítikilometrového celodenního výletu „Hike“ (do Josefova a města Jaroměř) byly nápadité a všichni se dobře bavili a hodně se naučili.

Na Plazza nechyběla ani disciplína „Naše hodnoty“, kdy se účastníci zamýšleli nad tím, co jim skauting dává, proč jsou rádi skauty, a co je podstatné a důležité na českém skautingu. Pro zahraniční skautky a skauty byla tato disciplína často překvapením a – doufejme – že si aspoň někteří uvědomili, že český skauting není jen dělání ohniček, uzlování, morseovka, táboření a vaření, ale že tam jde skutečně o jiné hodnoty: poctivost, pravdomluvnost, věrnost a všechno, co je obsaženo v českém skautském zákoně. Kdo se ve skautském oddíle opravdu naučí podle těchto zásad žít, stane se spolehlivým a vzácným člověkem, na jakých stojí demokratická společnost. A mohu s podivem potvrdit, že byla tato disciplína stále obležená a děti „smolily“ své představy o tom, co znamená být skautem či skautkou ...

Další neobvyklá disciplína byla „Život postižených“. Vedla ji dívka, která sama byla na kolečkové židli. Účastníci si zde vyzkoušeli, jaké to je pohybovat se jenom vsedě, špatně vidět, špatně chodit a neutíkat. I tato disciplína byla stále obsazená.

Všechny disciplíny plnily stále dvě skupiny současně a dostávaly body, protože heslem celého Intercampu bylo **BE A HERO !** tj. **symbolický rámeček 12 superhrdinů (kteří dokáží změnit svět k lepšímu)**. Nevím, jak a kdo byl nakonec vyhlášen „Hero“, ale hrdinně se snažili všichni. Začátek a konec Intercampu byl u tribuny, kde se shromáždili všichni účastníci a poměrně dlouhým, veselým programem bylo toto setkání zahájeno i zakončeno. Všechna čest, to si dal přípravný team opravdu velkou práci.

Po zahájení se sešly VIP-osobnosti k malému občerstvení a převzetí vyznamenání za zásluhy o tento Intercamp. Úvodem zazpíval skautský sbor kromě jiného i píseň Karla Kryla „Z rozmláceného kostela ...“. Josefovský pan starosta zazpíval s nimi dvě sloky. Uvědomila jsem si, jak je dobře, že tyto děti nemusí žít ve světě, o kterém Karel Kryl píseň složil. Pak byla komentovaná prohlídka tábořiště pro tyto významné osobnosti.

V programu byli jako obvykle účastníci promícháni tak, aby v každé skupině bylo co nejvíc národností. Polovina účastníků byla první den na Plazza a druhý den na Hike a druhá polovina opačně. Jedině tak se dá zvládnout takové množství lidí, aby nečekali ve frontách. Kromě aktivit byly na Plazza čajovny a muzea: české, německé a holandské. České muzeum dle mého názoru bylo s předstihem nejlepší, díky skautským sběratelům, kteří nejen exponáty vystavili, ale po

celou dobu se o návštěvníky starali a ještě si mohl každý udělat z kůže turbánek se znakem letošního Intercampu. Také dvě čajovny měly na Plazza vlastní stan, kde si člověk mohl koupit občerstvení a bylo tu i několik obchodů se skautskými potřebami.

Samozřejmě byl k zásahu připraven Skautský záchranný tým a bezpečnost zajišťovala IC – Safety. Pro všechny účastníky byly vydány sešitky s podrobným popisem programu celého Intercampu i s časovými údaji. Skautky a skauti měli zvláštní knížečku, do níž dostávali “body”. Téměř luxusní byly “dixíky” **/ v dostatečném množství po celém tábořišti.

Jen jedna jediná věc mi na letošním Intercampu byla líto: sešitky pro všechny účastníky byly **jen v angličtině**. Obdivuhodné bylo, že všichni všechno zvládli, snad těm mladším ti starší pomohli. Nebylo by ale dobré, kdyby aspoň hostitelská země měla pro své členy sešitky v češtině? A zpívalo se také pouze anglicky. Jsme opravdu z různých národů nebo bydlíme jenom v různých částech Evropy a národnost a mateřský jazyk už nehraje žádnou roli?

Napřesrok bude 50. Intercamp, pořádaný jeho Komitě (kam jsme také od r. 2004 patřili jako zástupci Junáka a jezdili jsme na schůze, pro zástupce Junáka z Čech to bylo daleko a cesta drahá), v německém Warendorfu. Letos původní Komitě prořídlo, dva ze zakládajících členů zemřeli a Kurt letos předal vedení Komitě Alexandrovi ***/, který je už několik let členem a povede tuto řídicí skupinu dál.

Zvou nás i na ten příští Intercamp, patříme ke „staré gardě“. Moc bych chtěla a doufám, že to zvládnou. Je tam úžasná, skautská atmosféra - protože je cítit ono „...**chcem věrni zůstat také dál** ...“ - vždyť není nad skauting, to je ta nejlepší životní cesta!

Květen 2016, Ludmila Bělovská - Lída

Vysvětlivky: */ němečtí skauti sv. Jiří; **/ mobilní WC; ***/ Alexander Fürwentsches

Zajímavé zprávy

100 let skautských časopisů online a zdarma, digitalizace dokončena!

V minulém roce jsme oslavili sto let od vzniku časopisu Junák. Při té příležitosti jsme započali s digitalizací 56 ročníků tohoto časopisu (zpracovalo se 682 čísel na 15 626 stranách). Časopisy je možné si prohlížet a zdarma stahovat na: www.skaut-junak.skauting.cz.

Nejstarší kousek je z roku 1915 a poslední z roku 2015. Všechna čísla historických časopisů byla po skenování převedena tak, aby umožňovala textové vyhledávání, což přináší velmi rozsáhlé možnosti pro bádání v historii především regionálního skautingu. Zároveň se v časopisech nachází spousta výchovné inspirace i praktických pomůcek pro vedení oddílů či přípravu na skautské závody. Věřte tomu, že dobré nápady nestárnou.

4. Národní OS Jamboree v podkrkonošském Miletíně mělo opět velký úspěch – díky rychlému dodání informací od br. Grizzlyho z Prahy bylo možné [uveřejnit stručnou informaci](#). Seznam registrovaných účastníků ukazuje na řadu členů SO, kteří se mohli připojit. Setkání oslovili starosta města Miroslav Nosek, místonáčelní Junáka Vendula Bušková i místonáčelník Michal Tarant, ze zahraničí přijely delegace z Polska a ze Slovenska, hrála Královéhradecká junácká kapela (viz obrázek na první straně). K prohlédnutí je zde [„náčelnické foto“](#) ze zahájení jamboree. Zpravodaj KD z Kutné Hory Ladislav Marek nabízí [fotografie ze všech dnů na odkazech dle přehledu zde](#).

Nová podoba mohyly na IVANČENĚ

Ivančena je kamenná mohyla stojící v Beskydech pod vrcholem Lysé hory. V posledních dnech II. světové války popravili nacisté řadu členů Slezského odboje a mezi nimi také pět skautů z 1. oddílu Ostrava. Stalo se tak mezi 24. dubnem a 2. květnem 1945 v polském Těšíně.

Vladimír Čermák, Vladimír Pach, Otto Klein, Milan Rotter a Quido Němec byli spolu s dalšími třinácti skauty popraveni za svou odbojovou činnost 24. dubna 1945 v polském Cieszyně.

Na paměť jejich statečnosti byla jejich kamarády z 30. ostravského oddílu dne 6. října 1946 založena mohyla na Ivančeně.

Od té doby stále jejich památku přicházejí uctít skautky a skauti i další obdivovatelé těchto odvážných chlapců a přinášejí na mohylu kameny – přírodní i umělecky ztvárněné.

Současná podoba se mění úsilím a prací nadšenců především z řad skautů a skautek z Moravsko-slezského kraje i z celé ČR – a to podle kaskádovitěho projektu z dílny architektů Pavla Buryšky, Petra Buryšky a Simony Ledvinkové z pražského studia XTOPIX, podporovaného nadací OKD (viz první strana).

V říjnu dalšího roku pak na Ivančenu vystoupali skauti z 30. oddílu Junáka z Moravské Ostravy a přinesli první kameny. Od té doby k mohyle chodili skauti, trampové i obyčejní lidé a nosili s sebou kamínky i balvany, ze kterých pomník narůstal.

Ivančena se stala symbolem odboje proti nesvobodě, a i když komunisti chtěli pochody k ní zakázat, nikdy se jim to nepovedlo.

Termín opětovného otevření areálu, který již trvale patří Junáku, byl stanoven na 70. výročí trvání mohyly.

Tradiční skautský výstup k Ivančeně, stejně tak jako všechny dřívější, které se každoročně konají v dubnu o sobotě, jež je nejbližze svátku sv. Jiří – patrona skautů (tj. ke dni 24. 4.), se letos konal dne 23. dubna.

Kompilát textu a grafik: Kamzík

Z proslovů při slavnostním nástupu na Ivančenu 23. dubna 2016

Br. Eduard Konvička–Pajtáš:

Sestry a bratři, srdečně vás tady vítám, na místě, kde se už desítky let se scházíme. Každý rok je vidět, že naše řady mladých rostou a mohutní. Dovolte mi, abych zahájil několika větami citací prvorepublikového slibu, jeho první částí: „Slibuji na svou čest, jak dovedu nejlépe, milovati vlast svou Republiku československou a sloužiti jí věrně v každé době.“ Tito chlápci, kvůli kterým tady chodíme a stavíme tu mohylu, tento slib splnili do posledního písmene. Milovali vlast svou a sloužili jí věrně. A taky naplnili skutkem naše junácké heslo: „Buď připraven!“

Od prvních dnů, kdy nacistická vojska vstoupila do naší země, ač slabí, bezbranní a mladí, postavili se proti tomuto zlu. Šest roků vzdorovali. Šest roků plnili těžké úkoly. Kolik to muselo být bezesných nocí, strachu a jiných útrap, aby až nakonec, kdy svoboda byla už tak strašně blízko, kdy už chtěli oslavit svátek nás všech skautů, svátek našeho patrona svatého Jiřího, místo toho, aby mohli oslavit, museli podstoupit potupnou smrt na židovském hřbitově v polském Těšíně. Přišla zrada, zatčení, mučení a nakonec oběť, ta největší, kterou mohli své vlasti, kterou milovali, dát, jejich mladé životy.

A proto se tu scházíme, abychom si uvědomili, že svoboda není zadarmo, že svoboda není dar, ta se musí vybojovat a musí se o ni bojovat i dneska v míru. Já jsem nesmírně šťasten, že už tolik let zde nevíme, co to je válka.

A musím se vám přiznat k jedné věci. Kdykoliv jsem tu na té Ivančenu, ať při srazu nebo kdykoliv jindy, vždycky když stojím před tou mohylou, mám takové mrazení v zádech a vysílám tam nahoru takovou prosbu tomu Pánu: „Bože dej, aby už jsme nemuseli stavět mohyly, Bože dej, abychom nemuseli stavět pomníky hrdinům, protože jenom tak můžeme v klidu žít!“

Na druhé straně si myslím, jak vás tu vidím, vás mladé. Že kdyby, nedej Bože, došlo k tomu, že bychom zase museli lámat chleba a naše vlast byla v ohrožení. Že mezi vámi těmi malými tady i mezi mladými, se najdou noví mladí hrdinové, kteří budou pokračovat v tom, co jsme započali a o co bojujeme. Já bych chtěl ještě jednou poděkovat všem, kteří se zasloužili o to, aby ta krásná mohyla vyrostla, aby tady nosili kameny i dále. A abyste se na ni teď podívali naposled, protože se bude přestavovat. Ještě jednou děkuji vám, že jste tady přišli, abyste uctili památku hrdinů.

A chtěl bych tady vyzdvihnout dva takové malé špunty, které jsem potkal po cestě. Jeden se jmenoval myslím Prokop a ten druhý..., už nevím, ale oni budou vědět, jsou někde od Olomouce, ač mi byli po kolena, nesli kameny větší než jejich hlava. A to je naděje do budoucna, že i ti mladí pochopili myšlenku, proč tu chodíme. Děkuji vám za pozornost!

Společenská rubrika

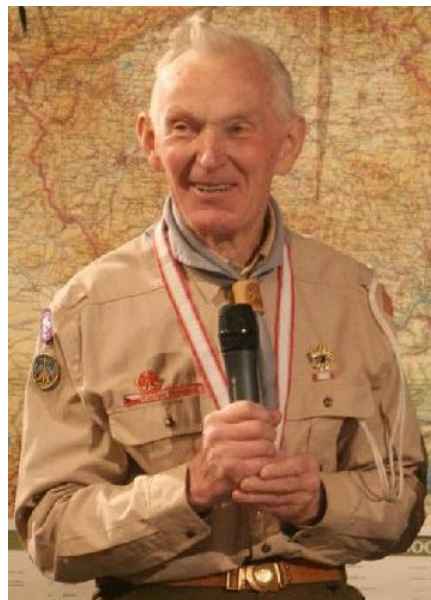
Mezi devadesátníky „čerstvě“ vstoupil

br. Miloš Blažek – Merkur.

Dne 7. Května 2016 mu gratulovali bratři instruktoři Ekumenické lesní školy i rodina při děkovné mši sv. v kostele Panny Marie před Týnem v Praze.

Osudy br. Merkura jsou zdokumentovány u SI – z nich vyjímáme stručně:
(<http://www.skautskyinstitut.cz/stories/milos-blazek-1926/>).

Miloš Blažek (skauty přezdíváný Merkur) se narodil 7. května 1926 v Praze. Zásadní vliv na jeho výchovu měla především matka. V roce 1937 se stal členem skautské organizace ministrantů Legio Angelica, kterou založil o osm let dříve emauzský benediktin Metod Klement (později stál v jejím čele páter Ladislav Pavelka). Skautský slib složil ve Staré Boleslavi dne 28. září 1938. Během nacistické okupace pokračoval v ilegální skautské činnosti - zejména se soustředil na výchovnou činnost. V době Pražského povstání se zapojil do charitativní pomoci. Staral se například o vězně z koncentračních táborů. Po válce se stal vedoucím oddílu 318. (založený už 16. 5. 1945) v rámci 58. skautského střediska Mawadani. Obětavý organizátor se mimo jiné podílel na založení Ekumenické lesní školy. Činnost oddílu 318. byla ukončena s nástupem komunismu v únoru 1948, jeho členové se odmítli připojit k pionýrským oddílům Junáka. Jistou dobu byl Miloš Blažek ještě činný v ministrantské družině Legio Angelica, která však byla rovněž brzy zrušena a páter Ladislav Pavelka zatčen. Miloš Blažek maturoval na gymnáziu v roce 1946 a poté byl přijat na Filozofickou fakultu UK, obor dějepis-zeměpis. Na rozdíl od mnoha svých skautských kolegů nebyl z univerzity vyloučen a vysokoškolské studium se mu podařilo úspěšně dokončit. Od roku 1950 až do konce roku 1958 vyučoval na osmileté střední škole. Vedl vlastivědný kroužek, v němž navazoval na skautskou činnost - pořádal mnoho výletů a táborů. Za šíření skautingu mezi mládeží byl 4. 1. 1959 zatčen. Po dvou měsících ve vyšetřovací vazbě v Ruzyni byl odsouzen k 4,5 roku vězení za podvracení republiky. V květnu 1960 byl na základě amnestie prezidenta republiky propuštěn. V roce 2003 obdržel nejvyšší skautské vyznamenání - Řád stříbrného vlka. Mezi jeho významná ocenění patří i členství v čestném Svojsíkově oddíle.

Dne 7. března 2016 zemřel bratr Ctibor Vořech

přezdíváný Borek. Narodil se 11. 7. 1921 na Slovensku. Jeho otec byl architekt a pracoval v Bratislavě, kde navrhoval význačné stavby. Uměním se zabývala i Borkova matka, která byla malířkou. Borek se narodil jako slabé dítě. Takové děti se údajně tehdy nejprve nezapisovaly do matriky, protože se za všechno muselo platit. Byl ale pokřtěn a díky zásahu babičky z Moravy byl zapsán i v matrice.

Později rodina přesídlila do Čech, protože otec začal pracovat na projektech v Praze. Byl starostou Umělecké besedy. Navrhoval například první působiště Voskovce a Wericha. Ke Slovensku si Borek uchoval celoživotně kladný vztah. „Mám slovenskou státní příslušnost,“ připomínal.

Se skautským hnutím ho seznámil jeho dobrý kamarád skaut - od roku 1933 skautoval již naplno. Vzpomínal na první tábory, které měly velmi

nelehké podmínky, co se týče vybavení a zabezpečení. Místo dnešních spacáků například nosili pouze tenké deky.

V počátcích byl chlapcům velkým vzorem Ernest Thompson Seton a jeho vztah k přírodě. Borek se s ním i osobně setkal. „*Krásně dokázal imitovat jelena,*“ vzpomínal Borek na velkého milovníka přírody. Borek byl členem střediska, které vedl bratr Valla. Byl důstojníkem z povolání a s blížící se hrozbou války zavedl jakousi brannou výchovu. Skauty tak předem připravoval po fyzické i psychické stránce na to, co je čekalo během války. Během války pak se skauty udržoval styky a podporoval je také v boji proti nacismu. Prošel Terezínem a zemřel krátce po válce.

Od roku 1937 vedl Borek společně s bratrem Eymannem vlčata. Vzpomínal, jak jako řadový skaut, kterým byl v jedenáctém oddíle, chtěl stoupat stále výše a k výchově mel blízko. Vedení vlčat se zkušenějším dospělým vůdcem pro něj bylo tedy dobrou příležitostí. „*To byla krásná schůzka a ne konci jsem se jich zeptal, proč nepíšou, a oni mi odpověděli: ,Když my ještě neumíme psát‘.*“ Z iniciativy Ctibora Vořecha vznikl v roce 1935 roverský kmen. Ačkoli mu v té době bylo teprve 15 a členství bylo neoficiálně povoleno od 16 let, dostal se díky tomuto kroku o rok později na lesní školu.

Roveři fungovali jako pomocníci bratra Vally při výchově svěřenců k práci proti okupaci. Později ve svých přibližně 16 letech převzal Borek ve středisku vedení 17. Oddílu. Jeho členové byli často z židovských rodin a mnoho z nich skončilo v koncentračních táborech. Oddíl se podle svých vzpomínek snažil vést do roku 1945, po kterém se již kvůli jiným povinnostem nemohl vedení věnovat. Během války ale samozřejmě činnost nebyla povolena, vzpomínal, jak v roce 1940 se na táboře v Blatnici staral o táborovou kuchyni, byl tedy i schopným kuchařem. Pro skauty své doby byl známý tím, že jako první přenocoval na „Šlechtickém hřbitově“ ve Stromovce a splnil tak zkoušku odvahy. Během druhé světové války se Borek stejně jako mnoho dalších zapojil do odbojové činnosti. Byl členem štábu Inter v Hannoveru a Odboje české mládeže. Účastnil se bojů již v roce 1938 v jednotce Stráže obrany státu. Jeden ze dvou pluků vedl jeho strýc. V roce 1940 na 1. května skládali vojenskou přísahu.

Díky svému slovenskému původu Borek fungoval za Protektorátu jako spojka na Slovensko. Uměl plynule mluvit slovensky a navíc znal i zvyky tamních obyvatel, takže byl zcela nenápadný a ani s celníky neměl žádné problémy. Jezdil na trase Praha - Trenčín. V Praze na hlavním nádraží v pokladně č. 10 předával tajné balíčky svému člověku. To se mu ovšem nedařilo napořád, roku 1942 byl zatčen a vězněn v pracovním táboře v Opavě. Pobyť tam prý nebyl tak strašný, jako mohl být jinde. Dozorci byli slušní a vězně neuráželi. K přežití mu podle vlastních slov velmi pomohl i skauting. Z tábora se mu podařilo uniknout díky pomoci salesiánů a jeho známého, biskupa Trochty. Borkův otec dělal pro salesiány projekty, takže když se biskup dozvěděl o uvěznění, zasáhl. Pamětník vzpomíná, že mu někdo přišel prostě říct, ať uteče, což se skutečně povedlo.

V roce 1944 se Borek zapojil do Zpravodajské brigády. Patřil k sedmičlenné četě, která plnila různé zvláštní úkoly. Jako důležitou věc zdůrazňoval, že během války nebojovali proti Němcům, ale proti nacismu. „*S Němci jsme měli nejlepší zkušenosti a uznávám je jako národ a máme se od nich co učit.*“ V odbojové skupině měli dokonce také nějaké Němce.

Na rozdíl od toho nerad vzpomíná na spolupráci s Poláky, kteří se projevovali jako šovinisté. Ctibor Vořech se osobně účastnil květnového osvobození Pražského hradu - přihlásil se k dobrovolníkům, kteří v několika autech jeli na Hrad. „Ochránku tam dělali staří muži, ti se ihned vzdali a vzali jsme je do zajetí.“ V těchto bojích byl zraněn a později byl vyznamenán vojenským a skautských vyznamenáním - Junáckým křížem Za vlast 1939-45. Již v květnu 1945 byl dopisem br. Plajnera jmenován okresním zpravodajem pro Prahu XIX.

Po válce Borek působil půl roku na gymnáziu v České Lípě, učil matematiku a výtvarnou výchovu. Studoval nejprve architekturu, ale závěrečné zkoušky dělal na Pedagogické fakultě UK v Praze. Dostudoval v roce 1946, kdy skládal státní závěrečné zkoušky, které kvůli předmětu výtvarná výchova trvaly čtyři dny. Poté přešel na gymnázium v Chebu. Na této škole se mu velmi líbilo, díky místní atmosféře. Mezi roky 1951 a 1953 působil jako ředitel gymnázia ve Slaném. Dále pak byl po 30 let ústředním inspektorem pro gymnázia. Přednášel také na ČVUT a na bohosloveckých fakultách. Pedagogickému povolání zůstal věrný až do svého odchodu do penze v roce 1993.

Během celého života se Borek nerozloučil ani se skautingem. V Chebu a Plzni založil a vedl skautské oddíly. Ještě v době studií měl na starost skupinu dospívajících roverů. Jako vůdce oddílu byl v roce 1948 zatčen a vězněn v Jáchymově, kde strávil asi půl roku. V roce 1968 na III. skautském sjezdu byl zvolen do Ústřední rady Junáka. Mělo to pro něj velký význam. Vzpomíná na spolupráci také s Václavem Břicháčkem. Jedním z největších úkolů té doby pro ně bylo vypracovat plán jak modernizovat skauting, jak zpracovávat program a hlavně jak získat dostatek vůdců. Nějakou dobu působil Borek také jako zpravodaj pro Prahu 6.

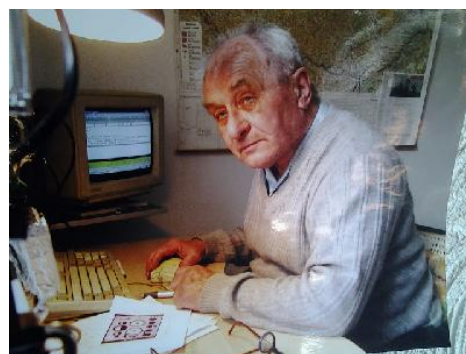
Jako školní zpravodaj se Borek také vždycky nechoval podle daných pravidel. Vyprávěl například, jak měl za úkol vyloučit jednu učitelku, protože se o ní zjistilo, že chodí do kostela. Místo vyloučení jí ale doporučil, aby chodila do kostela vzdálenějšího od místa bydliště, kde jí nikdo nebude znát. Po převratu v roce 1989 působil Borek na odboru školství a kultury ve vládě. I v pokročilém věku zůstal aktivní literárně a výtvarně. Je autorem povídek a básní. Vydal sbírky skautské poezie *Jen ruky stisk* a *Oblaka a motýli*. Zasadil se o vytvoření pamětní desky skautům v Novém Boru, kteří padli během druhé světové války. Deska byla umístěna na budově Elektrotechnické fakulty ČVUT v pražských Dejvicích a odhalena 24. dubna 2004. Za své zásluhy byl přijat do čestného Svojsíkova oddílu.

Nekrolog pro SO zpracoval: Kamzík

CITUJEME Z WEBU STŘEDISKA JUNÁKA KLECANÝ:

Na tomto místě se již od začátku roku setkáváte se seriálem článků z historie našeho střediska, připomínajícím letošní 80. výročí od jeho vzniku. Bohužel v dubnu došlo ke smutné události, kdy tento svět a naše středisko ve věku nedožitých 92 let navždy opustil dlouholetý člen, zasloužilý bratr a nezapomenutelný vedoucí **Mírek Peroutka – Perďa**. Proto tento měsíc přerušíme články z historie, a místo toho zavzpomínáme na našeho Perďu:

„Perďa byl takovým naším kmetem. Byl jednou z nejdůležitějších ikon historie našeho střediska. Po revoluci v devadesátých letech byl Perďa nositelem a strážcem tradic, byl to takový náš morální sloup, který nám radil, co a jak máme dělat. Chodil mezi nás a vyprávěl nám ony tajemné staré příběhy z minulosti. S úsměvem vzpomínám, jak

nám vždy vynadal, že máme nepořádek ve srubu – popel kolem kamen, neurovnané bágly na jedné hromadě a tak. Čím byl starší, tím více si potrpěl na kázeň. Vždy, když se blížil nějaký významný den, přišel a svým osobitým způsobem nám vysvětlil, proč ten den slavíme, co se za tím či oním datem skrývá. Nebyl studnicí moudrosti jen pro mě a pro ostatní kluky z oddílu. Radil i starším – Fillovi, Kidovi a ostatním. Když je člověk aktivní u oddílu, jeho hlavní snahou je zajistit jeho dobré fungování a ne vždy se stihá věnovat maličkostem. A právě v tom byl Perďův přínos. Přišel a upozorňoval nás na ony maličkosti, které jsme kvůli vši té práci pro oddíl přehlíželi.“ (Matěj Zach – Stopař)

Mirek se narodil 26. 7. 1924, a byl to Domažličák tělem i duší. I po letech života v Klecanech, jejichž je čestným občanem, rád na roky strávené na Domažlicku vzpomínal. Ostatně historie obecně byla jeho velkým koníčkem.

„Neustále se prohraboval v dějinách, a to nejen v těch Chodských, ale ve všech. Když už byl v důchodu, každou sobotu jezdil do Prahy a chodil s Pražskou informační službou po pražských památkách, kde doháněl maličkosti v dějinách naší vlasti. Někdy se přidal jako pomocník k průvodcům, a to i s německými návštěvníky. Uměl docela dobře německy.“ (syn Vladimír)

Do Klecan Mirek přišel v roce 1959, pracoval v té době ve Kbelích a na Žižkově. Skautovat v Klecanech začal v březnu 1968, kdy byl v Praze na setkání skautů u příležitosti obnovení organizace, na kterém se seznámil se skauty Klecanskými. V té době bylo Mirkovi 44 let a měl již spoustu let zkušeností z 2. oddílu skautů v Domažlicích. Výrazně se na obnově Junáka v Klecanech podílel, působil v té době jako vůdce chlapeckého oddílu. Stejně tak po roce 1989 patřil k nejaktivnějším členům navzdory svému věku. Ještě v 70 letech tábořil pod stanem na Orlíku s oddílem klecanských skautek.

„Mirek nás učil jedinečné věci: znal výborně hvězdy, s jeho pomocí jsme se učili morseovku i vysílání pomocí vysílačky. Ukazoval skauting prostý, jaký byl dávno, a seznamoval nás s československou historií, o které dokázal poutavě vyprávět. Nikdy si nestěžoval a se vším si poradil. Symbolizoval pro nás zkrátka to dobré, co je v českém člověku.“ (Šárka Zikánová – Saxana)

„Já jsem Perďu poznal už jako staršího pána a vypravěče. Jeden z nejsilnějších zážitků s ním byl, když mě jako 14letého skauta vzal na okresní sněm, přestože jsem tam tehdy neměl co dělat. Bylo to myslím v roce 1996. Perďa byl pro mě člověk velmi důležitý. Vlastně díky němu jsem zůstal u skautů. Jak říkal pan Foglar, každého aktivního skauta jednou přepadne tzv. vánoční nálada. To je člověk přesně v tom rozpoložení, že by s tím vším skautováním nejradiji seknul. Odešel jsem přibližně na půl roku, abych se pak znovu vrátil do tehdejšího druhého oddílu. Kluci z dvojky se se mnou ale nepárali a musel jsem znovu dělat nováčkovskou zkoušku. A byl to právě Perďa, s kým jsem ji celou udělal.“ (Matěj Zach – Stopař)

Později Mirek již aktivně žádný oddíl nevedl, ale stále mezi nás často chodil a byl aktivním členem střediska.

„Vlastně všichni z polistopadových skautů, kte-rých jsem se na Perďu ptala, zavzpomínali, že to byl skaut, který se vždy někde objevil, ať už na táboře či na schůzkách, ukázal a naučil nás něco zajímavého či pověděl historku u ohně, a zase šel.“ (Jana Kovalská)

Mirek měl hodně knih, knihy miloval. Spoustu mu jich vzala velká voda v roce 2002 a nejvíce ho tehdy mrzela ztráta prvorepublikové Kroniky Chodů z Domažlic. Ale jeho asi největším celo-životním koníčkem bylo radioamatérství. Miloval vysílačky a byl přeborníkem v morseovce. Byl velmi technicky zdatný, neměl problém ani s moderními technologiemi, počítači apod. Ještě v 91 letech míval v neděli od dvou se svou malou vysílačkou debaty důchodců a denně si přes skype povídal se svým synem.

„Radioamatérství bylo Perďova největší vášeň. Na táboře si v devět ráno vždy volal s ostatními radioamatéry. Byl to takový jeho rituál, kterého by se nevzdal, i kdyby začal tábor hořet. Byl velmi technicky vzdělaný a znalý. Mého tátu učil v elektrotechnickém kroužku a myslím, že právě díky Perďovi táta studoval elektrotechniku. Byl to kutil. Doma měl pájku a pípak, samozřejmě podomácku udělaný. Technika byla jeho životem. Byl to prostě technický typ člověka. Nezajímala ho však pouze rádia. Měl znalosti také o letadlech, aerodynamice apod. Perďovy znalosti měly cenu zlata a měly by se předávat dál z generace na generaci. Věnoval se však také i netechnickým věcem. Měl co říct i ke skautským hodnotám a duchovnu, přestože k nim přistupoval z praktické stránky.“ (Stopař)

„Perďa byl neuvěřitelně praktický člověk. Poradil si se vším a naučil mě toho hrozně moc. Nebyly to ale jen „staré“ skautské dovednosti. Mirek i ve velmi vysokém věku šel s dobou a neustrnul v minulosti, uvědomoval si velmi dobře přednosti a nedostatky moderní doby a moderního skautingu. Pamatuji si, jak před třemi lety na střediskovém sněmu s námi debatoval o tématu „co dělat, až to jednou někdo vypne“. Myslel tím elektriku a s ní internet a veškeré vymoženosti moderní doby. Viděl ve svém okolí mladou

generaci, která je na moderních technologiích v každodenním životě stále více a více závislá. S rostoucími nepokoji dnešní doby téma blackoutu nabírá na aktuálnosti a Perďa se do poslední chvíle snažil toto téma otevírat a předat nám něco ze svých znalostí, abychom si uměli poradit i v takových případech.“ (Michaela Brázdová)

Mírek ale znal výborně i spoustu dalších věcí. Například se skvěle vyznal v astronomii. Neustále sledoval noční oblohu a uměl pojmenovat snad každou hvězdu.

„Jeden z posledních táborů, kterého se Perďa účastnil jako aktivní vedoucí, byl tábor v Sedlicích v roce 1990. Byl tam rybník a my jsme na našem „invazním“ člunu přes něj jezdili pro vodu. Ten tábor byl absolutně super. Hrozně jsme si to tam s Perďou užili. Taky si pamatuji, že na tábory do Heřmanic vozil svůj dalekohled, protože kromě rádio-aktivit, které byly jeho největší vášní, se hodně zajímal o přírodu a astronomii. Velmi dobře znal všechna možná i nemožná souhvězdí. Jedním z jeho nejzajímavějších počínů na táboře bylo, že nastavil dalekohled tak, aby se sluneční skvrny promítaly skrze něj na kus papíru. Uměl počítat podle hvězd čas a spoustu dalších neuvěřitelně zajímavých aktivit. Astronomie nikomu z oddílu příliš nešla, a když jsme se připravovali na Svojsíkův závod, šli jsme za Perďou. Učil nás ale řadu dalších věcí. Třeba nás učil řezat dřevo. Taky základy mapování. Nebo měření pomocí jednoho bodu či dalších optických měřicích metod. Tomuhle on rozuměl. Ukazoval nám, jak můžeme změřit výšku stromu s pomocí roverské hole. Přiznám se, že tahle měření byla vždy trochu mimo mě.“ (Stopař)

„Perďa je pochodující encyklopedie“ (Mírek Černý – Kid)

Po povodni v roce 2002 se po roce bydlení v domě Mirka a Honzy Černých, kteří mu jako bývalí skauti bez řečí nabídli v nouzi svůj dům, přestěhoval se svou ženou do nově zřízených bytů v kasárnách. Přestože mu voda vzala hodně, nevzala mu entusiasmus do další práce s mladými lidmi. Byl vždycky ochotný pomoci tam, kde bylo třeba.

„Přestože Mírek rád a ochotně pomáhal ostatním, měl problém sám o pomoc požádat. Já jsem si vždy vážila toho, že pro něj mohu něco udělat, obzvlášť v posledních letech, kdy si už o pomoc říkat bohužel musel. Rád povídal o historii a o minulosti na Domažlicku, a v těch posledních dvou třech letech, kdy

jsem ho tak trochu adoptovala, mne rozhovory s ním neuvěřitelně obohatily. Třeba to, jak létal jako náctiletý ve stíhačce, aby navigoval, to jak při osvobození vylezl na domažlickou věž vyvěsit národní vlajku nebo jak za války jako skaut roznášel v noci nelegální letáky. Vzpomínám si jasně na jeden z mnoha rozhovorů, kdy popisoval svoje dětství. Jak se u nich doma nikdy neřeklo sprosté slovo. On jako pětiletý se naučil od kamaráda ze sousedství zásobu takových slov, a při jedné večerní procházce do pekárny jich před svým otcem a pekařkou vychrlil celou zásobu. Jeho otec ztuhl, a pak ho hnal se sukovou holí přes celé domažlické náměstí. Mirek s vážnou tváří tehdy řekl, že před otcem již nikdy sprosté slovo nepoužil. Takový respekt k rodičům je dnes až neuvěřitelný. Mimochodem, to náměstí je pěkně dlouhé a já si na tu historku vždy vzpomenu, když tam procházím.“ (Lenka Lisá – Lenora)

Poslední dny svého života strávil v pečovatelském domě v Roztokách, kde zemřel přesně rok a den po své manželce. Jako čestný člen Svojsíkova oddílu a držitel mnoha významných skautských ocenění byl a navždy zůstane významným členem našeho skautského střediska.

„Je těžké Perďův život shrnout do jedné věty, ale pokud bych to měl udělat, řekl bych, že to byl čestný a rovný člověk.“ (Stopař)

Ze vzpomínek Mirkovy rodiny a klecanských skautů, jež měli tu čest s ním sdílet část životní cesty, složila Michaela Brázdová.

Se smutkem a tichou vzpomínkou oznamujeme všem sestřám a bratrům, že nás dne 5. 5. 2016 opustila

Jiřina Adéeová – Jikra.

... foto se svojí Hlavní kapitánkou ...

Snad nebude na škodu připomenout tuto vzácnou ženu, dlouholetou vodní skautku.

Celý svůj život věnovala kromě rodiny i dalším dětem. Její zásluhou vznikly v Kolíně první vodní skautky a fungovaly jak po roce 1968, tak i po roce 1989. Léta se aktivně podílela nejen na výchově skautek a žabiček, ale také působila jako aktivní a obětavý činovnice v nej-různějších skautských funkcích.

Byla velice aktivním vodákem v tom nejlepší smyslu tohoto slova. Voda, řeka a příroda kolem vody jí byly nadevše. Všechny své zkušenosti a především vztah k vodáctví předávala s chutí dalším generacím. Její vitalita ji v době, kdy ostatní babičky tráví důchod v křeslech, ještě dovolila posadit se do kanoe a absolvovat putovní tábory s žabičkami starými jako její vnučky.

I v dalších letech potvrzovala, že člověk je tak starý, jak se cítí a ona zůstala do posledních chvil duchem mladá.

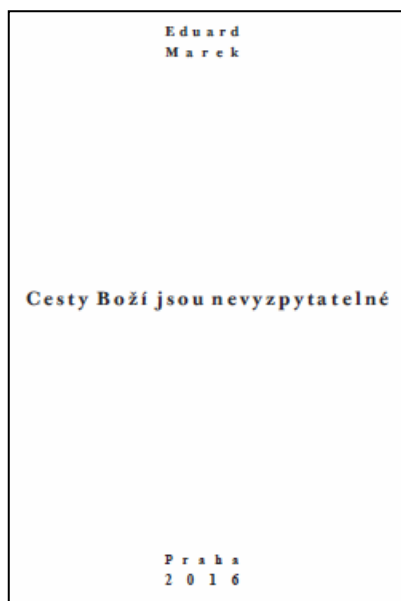
Její zkušenosti, životní názory a pohoda, kterou rozdávala kolem sebe, bude našemu přístavu, vodním skautům a všem, kteří ji znali, velice chybět.

Poslední sbohem se uskutečnilo v pátek 13. května 2016 ve 12.30 hodin ve smuteční obřadní síni v Kolíně.

Michal Pavlů, Junák, přístav Slanečci Kolín.

Chybět bude také ve Svojsíkově oddíle, zvláště na jeho výročních zasedáních, stejně jako v řadách Kmene dospělých Junáka, v němž také uplatňovala svoje vlohy i dovednosti; byla dlouholetou členkou jeho náčelnictva, naposledy jako místonáčelní.

Informace před uzávěrkou

Br. Eduardu Markovi – Hroznýši královskému vychází péčí jeho přátel kniha vzpomínek na otce a na otcova vyprávění, která živě přibližují nejen předminulé, ale i minulé století.

Vzpomínky ovšem také zahrnují osudy „celoživotního skauta“ – jeho samotného, a doprovází je i zajímavá „faktografie“ jakož i instruktivní fotografie.

Vtip a moudrý nadhled autora ilustruje např. následující výňatek.

Zde se žije bez starosti

Zde se žije bez starosti, tak stálo v nápisě nad gotickým portálem katovického kláštera. V té době Karel IV. objížděl své království a přitom navštívil mnichy, které měl velmi rád. Král vždy bystrý, pohotový i důvtipný nedal si ujít příležitost, aby trochu nepozlobil mnichy. Příležitostí byl onen nápis na fortně, který jeho pozornosti samozřejmě neušel. Nežli sestoupil z koně

a došel k fortně, měl již promyšleno, jak mnichům přece jenom nějakou tu „starost“ obstará, ač nápis hlásá „zde se žije bez starosti“. Byl skvěle pohoštěn, srdečně obsluhován a bavil se velmi živě jak s učeným opatem Neplachem, tak s méně učenými mnichy, aniž by i opomněl posledního prostého bratra. Svůj nápad zatím tajil, nechával si ho až na konec návštěvy. Opouštíje refektář, loučí se ještě naposledy s opatem a šeptá mu s šibalským úsměvem do ucha: „Než sem zase po zimě přijedu, vypočítáš mi, když tu žijete bez starosti, jak hlásá nápis nad fortanou, jak je těžký měsíc, ukážeš mi, kde je střed světa a povíš mi, co si právě myslím a není to pravda!“ „Vaše císařská Milosti, rád a ochotně chci učinit všechno, ale úloha mi daná, odpusť mé smělosti, je velmi těžká,“ odvětil překvapený opat. Král se nedal a s úsměvem i laskavostí mu odpovídá: „Máš zde velké množství knih všeliké učenosti plných a k pomoci mnoho bratří, kteří žijí bez starosti, a z nichž někteří jsou velmi učení, znají světa i řečí.“ Nežli se podařilo opatovi plněmu starostí něco namítnout, pokračoval císař: „Neodpovíš-li správně na všechny tři mé otázky, pozbudeš nadobro mé císařské milosti.“ A to právě již nasedal na koně, aniž se otočil za překvapeným opatem, odjížděl pod duby a jilmy podél Labe směrem k Pardubicím, doprovázen malou svojí

Br. Eda Marek se nebojí vystupovat na veřejnosti.

družinou. Snad aby zase někomu uložil další starosti, kterých měl sám dosti, ale které ho naplňovaly štěstím, poněvadž to byly starosti o jeho milovanou vlast.

Ihned po zavření vrat oznámil opat svým spolubydlicím Karlovo přání. Všichni zůstali zaraženi a nevěděli si rady. Byl to úkol nad jejich síly, jak se domnívali. Kudy chodili, stále uvažovali o daných otázkách, které je i v noci pronásledovaly jako zlé svědomí. Kdo může vědět, jak je těžký měsíc? Kde je střed země a co si kdo myslí? Plni starosti se dotazovali jeden druhého i každý sám sebe. Bylo to, jako když uhoří hrom, co císařská vůle položila před celý konvent tyto tři oříšky k rozlousknutí. Veškeré studie všech oborů se jim nezdály tak těžkými, jako úkol uložený jim císařem.

Jaro se blížilo, ale přemýšlení a studování nepřivedlo je dosud na cestu k rozluštění hádanek, ačkoliv při této starosti měli v jiném směru výzkumu a zdokonalování úspěchy dalekosáhlé, ale o to je císař nežádal, a tak jejich starosti přibývaly a s nimi i nervozita, pro kterou mnohdy ani jíst jim nechutnalo, ačkoli kuchaře měli znamenitého. Když byli nejvíce v úzkých a blížila se pravděpodobná návštěva císaře, přijal kuchař do kuchyně pomocníka, starého vysloužilého válečníka, který půl světa prošel i projezdil, spával na měkkém i na tvrdém, mluvil s chytrými i hloupými a jako stará vojna byl i povedená kopa, máje zkušenosti a důvtipu vlastního i získaného. Jakmile přijal toto zaměstnání, dozvěděl se, proč jsou bratři tak smutní a jaké to starosti že mají. Ihned jim řekl: „Dovolíte-li mi, zodpovím správně otázky, až jeho Milost královská přijde!“

Mniši vrtěli nedůvěřivě hlavami nad smělostí nového frátera, ale nezbyvalo nic, nežli zkusit vše a konečně stále více poznávali osvědčující se jeho důvtip, až se mu konečně podařilo je přesvědčit, že se naň mohou spolehnout. Veškerou starost tedy položili na pomocníka kuchařova.

Císař jak slíbil, tak splnil a jednoho krásného jarního dne se objevil před klášteřem. Zde nastal ruch a shon největší po kuchařském pomocníkovi. Ten ale zůstal klidný, a aby mohl za opata mluvit, rychle se přestrojil do jeho hábitu, a nežli císař se svojí družinou učinil vše potřebné pro své pohodlí, tento přestrojený opat srdečně hosty přivítal. Ale ještě než k tabuli usedli, tázal se císař: „Zdalipak jsi nezapomněl na svůj úkol?“

„Nikoli královská Milosti, přemítal jsem často o daných otázkách i bratry přivzal jsem na radu a tak s pomocí Boží podařilo se mi nalézt k nim odpovědi, které doufám, i tebe, pane náš nejjasnější, uspokojí.“

„Nuže, pověz mi,“ řekl císař, „jak je těžký měsíc?“

„Čtyři čtvrti a nic víc,“ odvětil opat.

„Pravdu máš a nechybil jsi,“ s úsměvem na to císař.

„A nyní mi řekni, kde je střed světa?“

Opat na oko na chvíli váhal a pak s nečekanou jistotou odpověděl: „Střed světa je tam, kde právě stojí císařská milost.“

„Uhodls, opět jsem spokojen s odpovědí,“ říká Karel, „a posléze odpověz mi na třetí otázku. Co si teď právě myslím a není to pravda?“

„Myslíš si, myslíš, milý pane a králi náš nejjasnější,“ zdouhavě hovoří opat, vyslav svůj tázavý pohled k očím královým, „že hovoříš s opatem a já jsem zatím prostý bojovník tvého otce, slavné paměti krále Jana, nyní kuchařský pomocník klášterní.“

Císař sebou trhl, změřil mluvícího od hlavy až k patě, a když mu okolo stojící představili skutečného opata a potvrdili pravdivost slov přestrojeného sluhy, pohrozil jim prstem. Ale pak prohlásil s úsměvem, že i s tou třetí odpovědí je spokojen a opatovi odpouští pro ty velké starosti, které měl se správnými odpověďmi po mnoho měsíců, a že skutečně tak důkladně studují a dělají si starosti, aby uposlechli přání krále a i upřímného přítele.

Na to nastalo hodování veselejší jak jindy, neboť chmury z čel všech mnichů byly zaplašeny a frátera, kuchařského pomocníka neopustil šibalský úsměv a mnohé šprýmy po celé hodování.

Tak tedy pověst praví, jak prostý, ale světa znalý bojovník zachránil učenému klášteru opatovickému milost císařskou, a jak onen osudný nápis, který by se mohl dvojsmyslně vykládat a tím mohl cti kláštera ubližovat, po této příhodě pryč za krátko z portálu zmizel.

Knihy byla slavnostně představena v kruhu skautů i farníků v sále pod kostelem svaté Anežky na Praze - Spořilově dne 23. června 2016 – při této slavnostní chvíli zazněla patriční hudba a promítaly se i obrázky, související s knihou a životem br. Hroznýše; setkání neslo název „Devítkový vzpomínkový večer“.

Reprodukce výběru obrázků z knihy:

Tábor
Legio Angelica,
Slovensko
1935

Někteří „zdatnější“ v řadách Svojsíkova oddílu se **o tomto létě** zúčastní tábora buď trvale anebo jako hosté, kteří povypráví o tom, jak se „skautovalo“ dříve.

Jiní se těší na pozdravy z tábora od svých milých v rodině či od svých dřívějších svěřenců. A ostatně snad všichni – sami či s pomocí sester nebo bratrů – „vyrazí“ alespoň na jednodenní výpravu (skautky a skauti přece nejezdí na „výlety“), aby nejen potěšili svoje smysly přírodními úkazy, ale objevili i v dnešní době něco nového třeba právě v našem sesterském a bratrském prostředí.

NOVINKY SVOJSÍKOVA ODDÍLU

Příspěvky zasílejte buď písemně na adresu:

anebo elektronicky redaktorovi na e-mail:

interní informace

Vladislav Jech
Jilovská 46
252 44 Psáry

vjech.kamzik@volny.cz

Určeno pro potřebu Svojsíkova oddílu, distribuováno do jeho družin; v případě použití výňatků, odkazů apod. žádáme důsledně uvádět zdroj, tj. ročník, číslo a stranu ZPRAVODAJE, odkud bylo čerpáno!